

PORADNIK NA 5

Informator Poradni Psychologiczno
-Pedagogicznej nr 5 w Warszawie

Szanowni Państwo,

Zbliża się Boże Narodzenie, dlatego też, oddając w Państwa ręce drugi numer naszego „Poradnika na 5” w imieniu własnym i całego zespołu Poradni życzę wielu radosnych przeżyć. Niech będzie to czas świętowania, pełen miłości, spotkań z bliskimi i odpoczynku. Na nadchodzący Nowy Rok 2018 życzę Państwu zadowolenia z budowania dobrych relacji z innymi, umiejętności rozwiązywania codziennych i niecodziennych problemów oraz satysfakcji z sukcesów i spełnienia osobistych marzeń.

Katarzyna Matusiak
Dyrektor Poradni
Psychologiczno – Pedagogicznej Nr 5

Spis treści

TEMAT NUMERU - Święta	4
Chuchanie na malucha	6
Typy osobowości zawodowej	8
Uczeń z ryzyka dyskalkulii	10
Aktualna oferta poradni	13

TEMAT NUMERU

Święta, Święta...

Święta, Święta ...a moje zmysły nie chcą świętować!

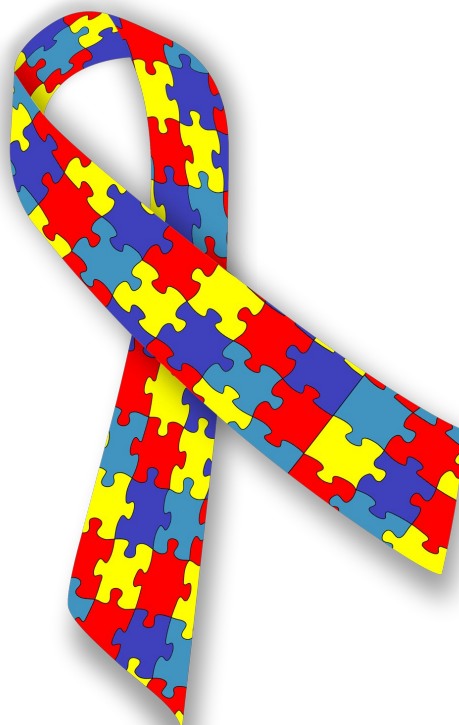
Wszyscy czekamy na Boże Narodzenie i duzi, i mali. Kto by nie czekał? Przecież to czas wyczekiwania, radości z ogromu prezentów, spotkań z rodziną, wspólnych spacerów (zdarza się że i po śniegu), smaków wigilijnych potraw, zapachu choinki....

Jednak dla dzieci z zaburzeniami integracji sensorycznej ten czas może nie być łatwy. Boże Narodzenie obfituje w mnogość bodźców i wrażeń sensorycznych. Oznacza to, że źle znoszą niektóre dźwięki, światło, dotyk, zapachy, czy smaki. Ilość wyzwań, szoku dla zmysłów bywa większy niż worek Św. Mikołaja.

Co zrobić by umilić święta naszym dzieciom? Jak zapobiec przeładowaniom sensorycznym?

Nie odkładajmy tych przygotowań na ostatnią chwilę. Skoro na ulicach pojawiają się pierwsze ozdoby bożonarodzeniowe, zaczyna się Adwent, to również my dorośli zacznijmy oswajać nasze dzieci. Pośpiech, gonitwa, żeby zdążyć ze wszystkim już na początku wyzwała niepokój i lęk. Pamiętajmy, że świąteczne dekoracje choć są piękne, czasem bywają bardzo błyszczące. Choinka pachnie intensywnie i na dodatek kłuje. Często wiszą na niej kolorowe bombki i świecą lampki. Na wigilijnym stole jest mnóstwo nowych, dziwnych zapachów, niekoniecznie przyjemnych. Potrawy są inne, niż zazwyczaj. A babcia przymusza, że trzeba wszystko poprobować. Na dokładkę jest mnóstwo gości, którzy mówią jednocześnie, wydają wiele innych dźwięków, na które my nie zwracamy uwagi, ale dla dziecka z nadwrażliwością słuchową są doskonale słyszalne nawet w drugim pokoju. Dochodzi jeszcze mieszanina zapachów choinki, jedzenia, perfum cioci itd. Poza tym

jeszcze trzeba się przytulić, ktoś podaje rękę lub domaga się buziaka ... Nie oczekujmy, że dziecko z deficytami integracji sensorycznej będzie spokojnie oczekiwało na swój prezent. Ten moment tak wyczekiwany nie jest właściwy, by pouczać dziecko o czekaniu na swoją kolej. Dla osoby z zaburzeniami integracji sensorycznych, to naprawdę ogromne wyzwanie.

Jakie zatem rady?

Każdy rodzic zna swoje dziecko najlepiej i wie co budzi jego niepokój. **Ogranicz proszę ilość bodźców do minimum.** Chojnka nie musi być prawdziwa. Można zastąpić ją sztuczną choinką bądź niewielką dekoracją świąteczną. **Nie muszą wisieć bombki z brokatem. Świecić migające lampki.** Warto pokusić się i zrobić wspólnie z dzieckiem papierowe ozdoby znane nam z własnego dzieciństwa. **Można poprosić, aby niektóre potrawy o intensywnym zapachu przyniósł ktoś z rodziny?** Z pewnością warto przygotować dla dziecka coś co lubi i nie nastawiać się na magiczne próbowanie wszystkich potraw nawet jeśli to piękna tradycja i tak nakazuje zwyczaj. Jeśli wybieracie się w gości weź ze sobą droga mamie ulubioną rzecz dziecka, coś co pomoże zrelaksować się i rozładować emocje. **Poproś o możliwość skorzystania z drugiego pokoju, w razie gdyby była potrzeba wyciszenia i odpoczynku.** To jest niezmiernie ważne. Osoba, która nie ma zaburzeń sensorycznych nie jest w stanie pojąć jak przytłaczające bywają bodźce. Czasami warto zrezygnować z intensywnych potraw. **Poprosić bliskich, by nie używali intensywnych perfum tego wieczoru.** Starajcie się nie stosować lampy błyskowej przy robieniu zdjęć. Niech w tle gra cicha spokojna kolęda.

To od nas zależy, aby Święta Bożego Narodzenia były magiczne i zmysłowe!

Czego sobie i Wam Drodzy Czytelnicy życzę z całego serca.

Danuta Szpręgiel – certyfikowany terapeuta integracji sensorycznej, pedagog specjalny

Bibliografia:

<http://www.synapsis.org.pl/zycie-z-autyzmem/swieta-z-autyzmem>

Chychanie na malucha, czyli nadopiekuńczość ze strony rodziców.

Chińskie przysłowie mówi, że rodzice nie dzielą się na „dobrych” i „złych”, ale na takich, którzy wypuszczają swe dzieci z gniazd w porę i na takich, którzy przytrzymują je tam zbyt długo. Do tych drugich z pewnością można zaliczyć tych rodziców, których charakteryzuje nadopiekuńcza postawa w stosunku do swoich pociech.

Nadopiekuńczość?
Skąd się bierze?

Nadopiekuńczość jako cecha charakteryzująca relacje między rodzicami a dziećmi ma swoje źródło w postawach rodzicielskich. Postawa rodzicielska jest względnie stałą strukturą psychiczną ojca lub matki, odnoszącą się do dziecka.

Kształtuje się ona w rodzicach w ciągu ich życia, począwszy od okresu dzieciństwa, kiedy to obserwowali swoich rodziców w roli rodzicielskiej. Postawa rodzicielska zawiera wiedzę rodziców o dziecku, ich uczucia wobec dziecka oraz działania podejmowane w stosunku do niego. Określając charakter postaw rodziców wobec dzieci, bierze się najczęściej pod uwagę cztery właściwości:

- 1) Bliskość uczuciową między rodzicami i dziećmi;
- 2) Pomoc i wsparcie udzielone dziecku przez rodziców;
- 3) Swobodę dawaną dziecku, wyrażoną częstotliwością ingerowania przez rodziców

w wybory i decyzje podejmowane przez dziecko oraz wielkość pozostawionej dziecku samodzielności;

- 4) Wymagania stawiane dziecku i stopień kontrolowania ich wypełniania.

Nadopiekuńczość – krótka charakterystyka

Każdy rodzic powinien czuwać nad bezpieczeństwem dziecka, to oczywiste, ale nadopiekuńczy rodzic różni się od „typowego” opiekuna. Nadopiekuńczość wobec dzieci charakteryzuje się uczuciową koncentracją na dziecku, roztaczaniem nad nim „parasola ochronnego”, czyli nadmiernej opieki i częstym wyręczaniem dziecka w jego obowiązkach. Wyraża się ponadto okazywaniem dziecku przesadnej miłości i czułości, jednocześnie pozwalając dziecku na wszystko, na co ma ochotę, bardzo często rezygnując ze swoich potrzeb.

Nadopiekuńcza mama czy tata stara się mieć **KONTROLĘ** absolutnie nad wszystkim, co dotyczy dziecka. Taki rodzic już od najwcześniejszego okresu życia usuwa przeszkody, stojące na drodze swojego dziecka, codziennie wyręcza malca w prostych czynnościach: karmi go, żeby się nie zachlapał i zjadł, póki jest ciepłe; myje, żeby nie zalał łazienki; ubiera, rozbiera, sprząta zabawki, itp.

Typowe komunikaty wygłaszane przez nadopiekuńczego rodzica to:

Nie biegnij bo się przewrócisz/spocisz!
Nie dotykaj tego!
Uważaj, zaraz spadniesz!
Uważaj bo się pobrudzisz!
Lepiej zostań tutaj z mamusią/tatusiem
Daj, ja to szybko zrobię za Ciebie! (ubiorę, umyję, nakarmię, posprzątam, itp.)!
A nie mówiłam!
Przecież Cię ostrzegałam!
Widzisz, nie słuchasz mamy, teraz boli!

Podejście takich rodziców do dziecka jest bezkrytyczne: pozwalają malcowi na wszystko, na co ma ochotę, ulegają jego najbardziej dziwnym żądaniom.

Tolerują niedopuszczalne czyny, jak bicie innych dzieci, zabieranie zabawek, czy niszczenie przedmiotów. Rodzice nadopiekuńczy są słabi w ustalaniu zasad i ograniczeń postępowania, a jeżeli takie są od czasu do czasu ustalone, to rzadko egzekwowane. Są bardzo wyrozumiali dla błędów popełnionych przez dziecko, zawsze znajdują dla nich usprawiedliwienie.

Oczami malca - jaki świat widzi maluch wychowywany przez nadopiekuńczych rodziców? Zły, groźny, niebezpieczny. Maluch jest przekonany, że tylko mama (tata) może go uchronić przed otaczającym go wszędzie niebezpieczeństwem. Jednocześnie jest przekonany, że on sam nie jest w stanie nic sam dobrze zrobić. Lęk, który odczuwa nadopiekuńczy rodzic udziela się dziecku. W rezultacie czuje się gorszy od innych, albo wręcz przeciwnie – uważa, że jest lepszy i żąda wtedy przywilejów. W każdym przypadku dziecko zostaje odtrącony przez grupę rówieśniczą, jednocześnie sam się izolując.

Ciągłe zakazy, nakazy, usuwanie przeszkód, wyręczanie powoduje, że dziecko nie uczy się na własnych błędach. Nie jest też w stanie poznać sam siebie, swoje możliwości i ograniczenia. Taki maluch zazwyczaj nie podejmuje nowych wyzwań, bo nie wierzy w swój sukces, a jeśli już jakieś zadanie podejmie, szybko się zniechęca i nie doprowadza go do końca. Takie „chowane pod kloszem” dziecko, mimo, że rodzice – są przekonani, że robią wszystko jak najlepiej, nie jest wcale szczęśliwe. Wręcz przeciwnie – cierpi widząc, że jego koledzy mogą więcej i lepiej sobie radzą niż on w różnych sytuacjach.

Na koniec jeszcze raz podkreślę – nie chodzi tu o pojedyncze zachowania rodziców. Rodzic też jest człowiekiem i nie jest w stanie być zawsze idealny. Pojęcie „nadopiekuńczości” jest terminem potocznym. Jest różnica pomiędzy tym, że od czasu do czasu każdy rodzic trochę „przesadza” w trosce o swoje dziecko, a takim rodzicem, który KONTROLUJE

swoje dziecko stale, na każdym kroku i we wszystkim – tworząc z czasem wyuczoną bezradności i brak motywacji do samodzielności i niezależności. Przejawy nadmiernej opiekuńczości rodziców spotyka się na każdym etapie rozwoju dziecka. Konsekwencje mogą sięgać daleko. Ułatwianie dziecku życia przez nadopiekuńczych rodziców, wyręczanie go, chronienie przed całym światem, to ograniczanie dziecka, zabijanie w dziecku własnego „ja”. Takie postępowanie prowadzi do wychowania człowieka z niskim poczuciem wartości, nieśmiałego i samotnego, ale z dużymi oczekiwaniami wobec świata.

Czy jesteś nadopiekuńczym rodzicem?

Zastanów się:

Czy dajesz swojemu dziecku wystarczająco dużo swobody?

Czy często zwracasz się do niego cytowanymi wyżej komunikatami?

Czy nie cierpisz z powodów znanych i nieznanych niebezpieczeństw, które zagrażają Twojemu dziecku?

Czy nie wyręczasz swojej pociechy zbyt często?

Czy jesteś w stanie usprawiedliwić każdy wybryk Twojego brzdąca?

Na większość pytań padła odpowiedź tak? Masz jakieś wątpliwości? Porozmawiaj o tym z inną mamą/tatą, wymieńcie swoje doświadczenia. Niech ktoś „z zewnątrz” poobserwuje wasze postawy, zachowania wobec dzieci. Pomocna może być także rozmowa z nauczycielką z przedszkola, czy szkoły. I jak zawsze, możesz porozmawiać o tym z psychologiem. Rozmowa z psychologiem to naprawdę nic wstydliwego, a może wiele Wam pomóc.

Anna Ciechowicz – Stasiak, pedagog specjalny, psycholog, muzykoterapeuta.

Opracowanie: na podstawie

- Helen Bee: (2004). *Psychologia Rozwoju Człowieka*, Poznań, Zysk i S-ka.

- Bee, H. (2003). *Rozwój człowieka na przestrzeni życia*. Poznań: Wydawnictwo Zyska i S-ka

- W. i C. Backus (1994). *Moc rodziców*, Lublin.

Typy osobowości zawodowej w oparciu o teorię Hollanda

W pewnym momencie swego życia każdy z nas musi zmierzyć się z decyzją, czym mógłby się zajmować zawodowo. Jedni zmagają się z tym sami, inni bazują na opinii i sugestii najbliższych osób a jeszcze inni udają się po poradę do doradcy zawodowego.

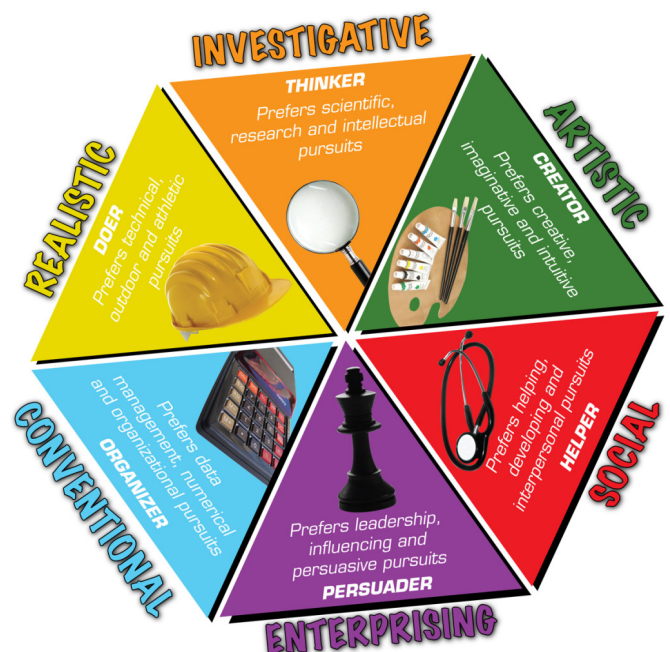
Z mojego punktu widzenia, jako doradcy zawodowego wybór zawodu powinien być poprzedzony gruntowną autodiagnozą oraz rzetelną poradą zawodową, ponieważ każdy z nas ma inne predyspozycje, zainteresowania, temperament, mocne i słabe strony. Zbiór tych czynników tworzy typ osobowości zawodowej. Decyduje ona, czy ktoś nadaje się do danego zawodu, czy też nie. Wybór zawodu niezgodny z typem osobowości zawodowej skutkuje brakiem zadowolenia, a co za tym idzie niską satysfakcją z pracy. Trudno jest osobie wykonującej zawód zupełnie nie odpowiadający jej preferencjom i predyspozycjom osobowościowym osiągnąć mistrzowski poziom wykonywanych czynności. Na niedopasowaniu cierpi więc zarówno jednostka, jak i otoczenie -klient, pracodawca, współpracownicy, a także rodzina sfrustrowanej i nieszczęśliwej osoby.

Problematyką doboru zawodowego zajmowano się od dawna. Duży wkład w tę dziedzinę miał John Holland- amerykański psycholog. Zajmował się tym zagadnieniem w latach czterdziestych XX wieku a jego teoria jest aktualna do dziś i cieszy się dużym szacunkiem wśród psychologów i doradców zawodowych. Holland wyróżnił sześć typów osobowości zawodowej. Do głównych typów osobowości zaliczył: typ realistyczny, badawczy, artystyczny, społeczny, przedsiębiorczy, konwencjonalny.

Zacznijmy od typu realistycznego. Posiadają go osoby, które w życiu kierują się zdrowym rozsądkiem - są więc, jak sama nazwa wskazuje, realistami. Lubią rozwiązywać problemy poprzez działania, posiadają

zdolności manualne, mechaniczne, mają dobrą koordynację wzrokowo-ruchową. Prowadzą odważny tryb życia, a także preferują czynności związane z aktywnością fizyczną. Przestrzegają reguł. Ich korzyści materialne uzależnione są od efektów pracy. Najczęściej wybieranymi przez nich zawodami są: elektryk, grawer, kierowca, mechanik, optyk, pilot, tokarz, tapicer i inne zawody rzemieślnicze.

Kolejny typ to typ badawczy. Osoba posiadająca go uwielbia analizy, badania, chętnie poszerza swoją wiedzę. Ma zdolności techniczne, matematyczne. Odpowiada jej praca intelektualna, a także zawód pełen wyzwań. To człowiek inteligentny, wykształcony, niezależny introwertyk. Stara się wybierać więc takie zawody, które pozwolą mu wykorzystać swoje umiejętności analityczne, np. chemik, biochemik, stomatolog, filozof, socjolog, antropolog, astronom, archeolog, biolog, chemik, filozof, geolog, geograf, fizyk, farmaceuta, matematyk, historyk, meteorolog, programista.

Następnie - **typ artystyczny**. Jak łatwo się domyślić - **kocha sztukę, stwarzanie nowych rzeczy, pomysłów, koncepcji**. Uwielbia obcować z tym, co piękne i twórcze. Sam siebie zaś widzi w zawodzie wymagającym kreatywności i pasji. **Jest to osoba obdarzona wyobraźnią, otwarta na otoczenie**. To niezależny intelektualista, który w życiu zawodowym ceni sobie oryginalność, idealizm, piękno. Stara się unikać zawodów, które wymagają przestrzegania ściśle określonych zasad - **jest jak wolny ptak i nie pozwoli, by jego wyobraźnia została czymkolwiek ograniczona**. Przez otoczenie może być postrzegany jako skomplikowany idealista, niezwykle, wrażliwy, twórczy, niedbały, niepraktyczny. **Posiada takie zalety jak: wyostrzone zmysły: wzrok, słuch, dotyk, inteligencję i kreatywność**. Fascynuje go aktywność intelektualna, twórczość muzyczna, aktorska, literacka, rzeźbiarska, plastyczna. Typowe zawody odpowiadające Artystom to: **aktor, kompozytor, malarz, projektant, architekt, projektant mody, autor** scenariuszy.

Czwarty już **typ - społeczny**. Osoby posiadające go preferują **pracę z innymi ludźmi**. Chcą im **doradzać, pomagać, wspierać, czuć się** zwyczajnie potrzebni. Cenią sobie takie wartości jak: **sprawiedliwość, odpowiedzialność, idealizm, rozumienie innych, troska o ich dobro**. Ich osoba działa kojąco na innych. **Potrafią jasno i klarownie przedstawiać swoje zdanie, współczuć, wykazują olbrzymie umiejętności empatyczne**. Są taktowne, cierpliwe, pełne serdeczności. Unikają czynności, w których wymaga się zdolności technicznych czy manualnych, wybierają natomiast zawody związane z ułatwianiem życia innym osobom, np. **fizjoterapeuta, bibliotekarz, hostessa, ksiądz, kelner, lekarz, logopeda, masażysta, nauczyciel, psycholog, pracownik socjalny, policjant, ratownik, pielęgniarka, stewardessa, ratownik, psycholog, doradca zawodowy, dietetyk czy pielęgniarka**.

Typ przedsiębiorczy, a więc człowiek, który wie, czego chce, i osiąga swoje cele. Jest

pewny siebie, ambitny, umie wpływać na innych i kierować ich postępowaniem. **Władza, sukces finansowy i społeczny, wpływy- to coś, na czym szczególnie im zależy**. Ceni sobie poczucie bycia ważnym, a praca sprawia mu największą satysfakcję, kiedy przynosi spore korzyści finansowe. Uchodzi za osobę **energiczną, towarzyską**. To osoba bystra, ambitna, dbająca o zysk, energiczna, władcza, pewna siebie, przyciągająca uwagę, impulsywna, dążąca do przyjemności nierzadko podejmującą ryzyko. Wybiera karierę **maklera, notariusza, prawnika, menedżera, adwokata, agenta ubezpieczeniowego, dyplomaty, doradcy zawodowego**.

Ostatnim typem zawodowym jest **typ konwencjonalny**. Osoba taka **ceni sobie manipulowanie danymi**. Lubi **prace biurowe, obliczeniowe**. Jest zorganizowana, sumienna, wytrwała, opanowana. Cechuje ją zdrowy rozsądek, uczciwość. Uważa, że korzyści materialne powinny być uzależnione od efektów pracy. Ma **mocny charakter i odważny styl życia**. W życiu ceni sobie zdrowy rozsądek, uczciwość. Jej słabą stroną są na ogół zdolności artystyczne. Najczęściej ten typ osobowości wybiera zawód **rachmistrza, archiwisty, biletera, agenta celnego, agenta ubezpieczeniowego, edytora, inkasenta, kasjera, kosztorysanta, księgowego, notariusza, statystyka**.

Mam nadzieję, że poprzez swój artykuł napisany w oparciu o teorię Hollanda pokazałam jak ważny jest wybór zawodu w powiązaniu z typem osobowości zawodowej. Tak jak każdy z nas ma inny charakter, temperament, sposób bycia, tak też ma inną osobowość zawodową. Należy to tylko w miarę szybko odkryć i cieszyć się satysfakcjonującym życiem zawodowym.

Katarzyna Pakieło- Flasińska
Psycholog, doradca zawodowy

Uczeń z ryzyka dyskalkulii.

Wielu uczniów doświadcza trudności w uczeniu się matematyki. Coraz częściej rodzice i nauczyciele zastanawiają się czy jest to dyskalkulia. Warto wiedzieć, że nie każdy uczeń, nieradzący sobie z nauką matematyki, jest dyskalkulikiem. Trudności matematyczne mogą być spowodowane wieloma różnymi czynnikami i tylko specjalistyczna diagnoza może pomóc w wyjaśnieniu przyczyn tych trudności.

Trudności w uczeniu się matematyki wg E. Gruszczyk-Kolczyńskiej:

Trudności zwyczajne towarzyszą nauce matematyki na każdym etapie edukacji szkolnej. Pokonywanie takich trudności jest wpisane w szkolny proces uczenia się matematyki. Wysiłek umysłowy towarzyszący pokonywaniu trudności nie może przekraczać możliwości umysłowych dziecka. Należy zadbać o to, by dzieci potrafiły poradzić sobie z normalnymi trudnościami: samodzielnie lub przy niewielkiej pomocy ze strony dorosłych.

Nadmierne trudności pojawiają się, gdy dorosły wymaga od dziecka więcej niż ono jest w stanie zrozumieć i wykonać dając mu do rozwiązania zadania zbyt trudne. Wysiłek towarzyszący pokonywaniu trudności przekracza wówczas jego możliwości umysłowe.

O specyficznych trudnościach w uczeniu się matematyki mówimy, gdy dzieci, mimo wysiłku, nie potrafią poradzić sobie nawet z łatwymi zadaniami. Nie rozumieją ich matematycznego sensu i nie dostrzegają zależności pomiędzy liczbami (E. Gruszczyk-Kolczyńska, 2008).

Inna definicja dyskalkulii wg Košča mówi, że dyskalkulia rozwojowa jest strukturalnym zaburzeniem zdolności matematycznych, mającym swe źródło w genetycznych tj. wrodzonych nieprawidłowościach tych części mózgu, które są bezpośrednim anatomiczno-fizjologicznym podłożem dojrzewania zdolności matematycznych

zgodnie z wiekiem; jest zaburzeniem występującym bez jednoczesnego zaburzenia ogólnych funkcji umysłowych. Literatura podaje, że częstość występowania to ok. 3-6% dyskalkulików w ogólnej populacji

Miejsce dyskalkulii w Międzynarodowej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD-10

Kody ICD-10 / F / F81 - Specyficzne zaburzenia rozwoju umiejętności szkolnych

F81.0 Specyficzne zaburzenie czytania

F81.1 Specyficzne zaburzenie ortografii

F81.2 Specyficzne zaburzenie umiejętności arytmetycznych

F81.3 Mieszane zaburzenie umiejętności szkolnych

F81.8 Inne zaburzenia rozwojowe umiejętności szkolnych

F81.9 Zaburzenie rozwojowe umiejętności szkolnych, nie określone

Zaburzenia mieszane

F81.3 Mieszane zaburzenie umiejętności szkolnych - kategoria diagnostyczna, w obrębie której zarówno umiejętności arytmetyczne, jak i umiejętności czytania (...) są istotnie upośledzone, lecz którego nie można w zasadny sposób wyjaśniać w kategoriach ogólnego upośledzenia umysłowego, ani nieodpowiedniego nauczania.

Dyskalkulia – skąd się bierze?

Wyniki badań z użyciem neuroobrazowania wskazują konkretne regiony mózgu odpowiedzialne za przetwarzanie liczb. Zdolność liczenia rozwija się na bazie modułu cyfrowo-liczbowego. Moduł ten jest wrodzony, a w procesie edukacji doskonalimy jego działanie. Uszkodzenie modułu cyfrowo-liczbowego prowadzi do poważnych trudności w zakresie operowania liczbami i utrudnia nabywanie kolejnych kompetencji matematycznych.

Dyskalkulia – symptomy

Nie istnieje jeden, charakterystyczny dla wszystkich dyskalkulików, zespół objawów! Angielski naukowiec, B. Butterworth opracował informator dla nauczycieli szkół brytyjskich. Zawiera on następującą systematyzację objawów trudności w uczeniu się matematyki:

1. Liczby i system liczbowy

- przeliczanie obiektów (potrzebne są wyraźne instrukcje dotyczące liczenia),
- przetwarzanie liczb i pamięciowe opanowanie sekwencji (szczególnie trudne jest liczenie wspak, dzieci potrzebują pomocy podczas liczenia z przekroczeniem progu dziesiętkowego, nie potrafią odnaleźć odpowiednich słów liczebników),
- struktura systemu liczbowego (trudności z rozumieniem zależności pomiędzy liczbami od 1 do 100),
- system pozycyjny (trudno zrozumieć fakt, iż w liczbach ważna jest pozycja cyfry, a nie jej wielkość np. 99 większe niż 1000),
- ułamki (dzieci mają trudności ze zrozumieniem, że $1/20$ jest mniejsza od 2).

2. Trudności w zakresie dokonywania obliczeń – liczenie

- łączenie i rozdzielanie liczb (dzieci stosują niedojrzałe strategie liczenia na palcach),
- pamięciowe opanowanie sekwencji liczbowych (ze względu na osłabiony przebieg procesów pamięci u dzieci, fakty liczbowe

gromadzą się powoli, są z trudem zapamiętywane i przypominane, preferują obliczanie pewnych działań na nowo, które są zautomatyzowane u większości dzieci),

- zapamiętywanie zasad dokonywania obliczeń (kolejność działań podczas liczenia sprawia trudność z powodu osłabionej pamięci operacyjnej),
- obliczanie sposobem pisemnym (mają trudności z zapisem działań),
- posługiwanie się kalkulatorem (odczytanie liczby z zeszytu i zapisanie jej z użyciem kalkulatora wymaga transformacji, mogącej sprawiać trudność z powodu deficytów funkcji wzrokowo-przestrzennych).

3. Trudności w rozwiązywaniu zadań tekstowych

- problemy z dekodowaniem i rozumieniem tekstu,
- znajomość pojęć i terminologii występującej w zadaniu – trudny może być do opanowania dla dzieci z zaburzeniami fonologicznymi i morfologicznymi – język matematyczny,
- szacowanie, podawanie przybliżonej wartości wyniku bez liczenia (w szacowaniu wymaga się zdolności oceny wielkości, związanej z pojęciem liczby, która u dzieci z dyskalkulią jest słabo opanowana).

4. Posługiwanie się miarami, figurami i przestrzenią

- trudności w opanowaniu sekwencji i jednostek czasu (zegar, dni tygodnia, miesiące) określanie kierunków, stron prawa-lewa i położenia w przestrzeni
- trudności w zrozumieniu słownictwa związanego z pomiarem, kształtem, wielkością.

5. Porządkowanie danych

- utrudnione posługiwanie się grafami, diagramami, skalami
- trudności w zapamiętaniu chronologii dat.

Rodzicu! Jeśli zaobserwowałeś u swojego dziecka trudności w uczeniu się matematyki, to pierwszym krokiem na drodze diagnozy tych trudności, będzie umówienie wizyty u psychologa w poradni psychologiczno-pedagogicznej. Badanie psychologiczne ma na celu określenie poziomu rozwoju intelektualnego, zdolności językowych, rozwoju zdolności arytmetycznych, zaburzeń percepcyjno-motorycznych, funkcjonowania emocjonalnego oraz społecznego.

Ważne!!! Trudności matematyczne u dyskalkulików zaczynają się bardzo wcześnie, a już na pewno są **obserwowalne w klasach I-III**. Zatem do stwierdzenia dyskalkulii potrzebujemy także historii ocen ze szkoły z klas początkowych.

matematyczne dla uczniów klas II *

Dzieci z klas IV-VII

- Indywidualna terapia pedagogiczna z matematyki *

* Dzieci są kierowane na zajęcia przez specjalistów Poradni po uprzedniej diagnozie.

Więcej informacji na temat oferty zajęć uzyskacie Państwo w recepcji Poradni.

Agata Gromadzka – pedagog; w Poradni zajmuje się diagnozą pedagogiczną specyficznych trudności w uczeniu się – dysleksji, dyskalkulii. Prowadzi indywidualną terapię pedagogiczną dla dzieci mających trudności w czytaniu i pisanii oraz w uczeniu się matematyki. Prowadzi także terapię w formie grupowej: zajęcia rozwijające myślenie matematyczne oraz warsztaty ortograficzne.

Oferta naszej Poradni dla dzieci z trudnościami w nauce matematyki:

- **Diagnoza umiejętności matematycznych**
- **Terapia pedagogiczna**

Dzieci w wieku przedszkolnym

- Rozwijanie myślenia matematycznego na zajęciach ogólnorozwojowych *

Dzieci z klas I-III

- Indywidualna terapia pedagogiczna z matematyki *
- Zajęcia grupowe rozwijające myślenie

Oferta poradni

Dla dzieci w wieku 0-6 lat

Diagnoza:

- rozwoju psychomotorycznego dziecka w wieku:
 - ◆ niemowlęcym (0 – 12 miesięcy),
 - ◆ poniemowlęcym (13 – 36 miesięcy),
 - ◆ przedszkolnym (3 – 6 lat),
- gotowości do nauki szkolnej pod względem rozwoju motorycznego, poznawczego, emocjonalno – społecznego,
- trudności wychowawczych, problemów emocjonalnych i dysharmonii rozwojowych
- rozwoju mowy,
- integracji sensorycznej.

Dane kontaktowe

Poradnia Psychologiczno-Pedagogiczna
nr 5 w Warszawie

ul. Otwocka 3, 03-759 Warszawa
NIP 113-274-52-75
REGON 000838192
e-mail: sekretariat@ppp5.pl
tel. 22/ 619 01 94 , 22/ 619 81 59

Terapia indywidualna:

- psychologiczna,
- pedagogiczna,
- logopedyczna,
- integracji sensorycznej,
- polisensoryczna.

Zajęcia terapeutyczne grupowe dla dzieci w wieku przedszkolnym:

- ogólnorozwojowe dla 4-5 latków – prowadzą: Małgorzata Kiepuska, Beata Mering,
- ogólnorozwojowe dla 6-latków – prowadzą: Małgorzata Kiepuska, Beata Mering,
- dla dzieci nieśmiałych (kl. 0-I) – prowadzą: Joanna Mołoniewicz, Paulina Chojnowska,
- dla dzieci z deficytami rozwojowymi i opóźnieniem rozwoju mowy – prowadzą: Katarzyna Wojtasik, Karolina Sindrewicz,
- dla dzieci ze spektrum autyzmu – prowadzą: Karolina Dolna i Aleksandra Paderewska,
- dla dzieci z niepełnością mówienia – prowadzi Milena Mrozowska,
- dla dzieci z trudnościami w rozwoju emocjonalno-społecznym prowadzone metodą Ruchu Rozwijającego W. Sherborne – prowadzą: Katarzyna Matusiak i Jolanta Walczak.

Terapia wielospecjalistyczna dla dzieci objętych wczesnym wspomaganie rozwoju:

— plan terapii jest ustalany indywidualnie przez zespół specjalistów zgodnie z zaleceniami zawartymi w opinii o wczesnym wspomaganiu rozwoju dziecka.

Profilaktyka:

— LOGORYTMIKA czyli zabawy muzyczno-ruchowe dla dzieci w wieku 1,5 r. – 3 lata które stymulują rozwój mowy (dzieci uczestniczą w zajęciach wraz z rodzicami/opiekunami) – prowadzą: Karolina Nawrocka-Gregorczyk i Anna Ciechowicz-Stasiak.

Dla uczniów szkół podstawowych

Diagnoza:

- psychologiczna:
 - ◆ możliwości intelektualnych w tym mocnych stron dziecka,
 - ◆ trudności szkolnych w tym dysharmonii rozwojowych, dysleksji,
 - ◆ trudności w funkcjonowaniu indywidualnym i społecznym (szkolnym, rówieśniczym, rodzinnym),
- logopedyczna,
- pedagogiczna,
- integracji sensorycznej.

Terapia indywidualna:

- pedagogiczna z języka polskiego,
- pedagogiczna z matematyki,
- logopedyczna,
- integracji sensorycznej,
- polisensoryczna,
- Biofeedback i EEG Biofeedback,
- wspomagania terapeutyczne,
- rozmowy o charakterze doradczym i wspierającym z elementami terapii.

Zajęcia terapeutyczne grupowe:

- dla uczniów klas I – III z nadpobudliwością psychoruchową – prowadzi Nina Walecz-Majewska, Paulina Chojnowska,
- dla dzieci autystycznych, kl. I-III (Trening umiejętności społecznych) – prowadzą: Karolina Dolna

i Aleksandra Paderewska,

— dla dzieci nieśmiałych – prowadzą: Joanna Mołoniewicz, Paulina Chojnowska,

— dla dzieci z niepełnością mówienia – prowadzi Milena Mrozowska,

— Trening Umiejętności Społecznych dla uczniów z klas I – IV – prowadzą: Nina Walecz-Majewska, Monika Stolarska – NOWE,

— dla dzieci z rodzin w konflikcie okołorozwodowym – prowadzą: Rafał Cybulski, Jolanta Walczak – NOWE,

— socjoterapeutyczne dla uczniów z klas IV – VI (TZA) – prowadzą: Jolanta Walczak i Halina Kowalewska,

— warsztaty ortograficzne dla uczniów z klas VI – VII (I semestr) – prowadzi Milena Gackiewicz/ Agata Gromadzka,

— warsztaty ortograficzne dla uczniów z klas IV – V (II semestr) – prowadzi Milena Gackiewicz, Agata Gromadzka,

— z terapii matematycznej dla uczniów klas II – prowadzą Agata Gromadzka, Milena Gackiewicz – NOWE,

— terapia ręki dla dzieci z klas I – prowadzi Anna Antoszevska, Bożena Parol – Frydrych – NOWE,

— Move to learn dla uczniów klas I – II – prowadzi Małgorzata Kaniecka, Anna Antoszevska – NOWE,

— Trening twórczości dla dzieci zdolnych z kl. III – prowadzą: Joanna Kmiołek i Joanna Mołoniewicz.

Profilaktyka:

– trening twórczości dla dzieci zdolnych z klas III (semestr letni) – prowadzi Katarzyna Pakieło-Flasińska.

Dla rodziców

Konsultacje w zakresie:

– rozwoju psychomotorycznego dziecka,
– sposobów stymulacji rozwoju motorycznego, poznawczego, emocjonalnego,
– rozpoznawania i zaspokajania potrzeb biologicznych i psychospołecznych dziecka,
– rozwiązywania problemów rozwojowych i wychowawczych.

♦ Warsztaty dla Dobrych Rodziców dzieci nadpobudliwych- prowadzą Jolanta Walczak i Nina Walecz-Majewska,

♦ Warsztaty dla „Szkoła dla rodziców i wychowawców” – prowadzą: Halina Kowalewska, Katarzyna Matusiak,

♦ Warsztaty dla rodziców dzieci do 7 r. ż. „Bez klapsa” – prowadzą: Małgorzata Kiepuska, Agnieszka Pacak.

♦ Indywidualne spotkanie wspierające wychowawczo rodziców.

♦ Pogadanki, konsultacje dla rodziców dotyczące rozwoju mowy.

♦ Postdiagnostyczne prace z elementami terapii.

♦ Konsultacje rodzinne.

♦ Wykłady dla rodziców na terenie placówek.

♦ Możliwość konsultacji u wszystkich specjalistów poradni.

♦ Poradnictwo psychologiczne, rozmowy wspierające.

♦ Szkolenia dla rodziców dotyczące preorientacji szkolnej i zawodowej ich dzieci i cykle spotkań z doradcą zawodowym na terenie szkół.

- ♦ z opóźnionym rozwojem psychoruchowym,
- ♦ z zaburzeniami ze spektrum autyzmu,
- ♦ ze sprzężonymi niepełnosprawnościami.

SKŁAD ZESPOŁU WCZESNEGO WSPOMAGANIA ROZWOJU DZIECKA:

Anna Antoszevska – pedagog specjalny;

Karolina Dolna – neurologopeda;

Małgorzata Kaniecka – fizjoterapeuta; terapeuta wczesnego wspomaganie;

Katarzyna Matusiak – psycholog; terapeuta wczesnego wspomaganie;

Aleksandra Paderewska – pedagog specjalny;

Bożena Parol-Frydrych – surdopedagog;

Barbara Rajzer – pedagog;

Danuta Szpręgiel – pedagog specjalny, terapeuta SI;

Jolanta Bogumiła Walczak – psycholog, terapeuta wczesnego wspomaganie, koordynator zespołu;

Katarzyna Wojtasik – logopeda, surdopedagog;

Nina Walecz-Majewska – psycholog;

Joanna Lewicka – pedagog, SI.

WCZESNE WSPOMAGANIE ROZWOJU W NASZEJ PORADNI

Zespół Wczesnego Wspomaganie Rozwoju Dziecka działający w naszej Poradni obejmuje opieką dzieci zagrożone niepełnosprawnością i niepełnosprawne:

- ♦ z upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim i umiarkowanym,
- ♦ z niepełnosprawnością ruchową,
- ♦ z zaburzeniami komunikacji werbalnej,

KOLOROWANKA DLA DZIECI

Pokoloruj choinkę

